

Bergeend	tenminste twee paar (met tomen kleine pulli gezien)
Wilde Eend	ca. 10 paar
Slobeend	2 - 4 paar
Kuifeend	1 - 2 paar
Bruine Kiekendief	1 paar (drie vliegvaardige jongen)
Patrijs	waarschijnlijk niet meer dan 1 paar
Fazant	3 - 5 paar
Waterral	misschien 1 paar (niet naar nesten zoeken!)
Waterhoen	3 - 5 paar
Meerkoet	5 - 6 paar
Kleine Plevier	2 paar
Kievit	2 - 3 paar
Tureluur	1 - 2 paar
Kluut	9 paar
Visdief	1 paar
Houtduif	1 paar
Koekoek	2 - 3
Veldleeuwerik	2 paar
Graspieper	1 - 2 paar
Gele Kwikstaart	1 territorium
Heggemus	2 terr.
Mereel	1 terr.
Snor	1 terr.
Sprinkhaanrietzanger	1 - 2 terr.
Rietzanger	16 - 20 terr.
Bosrietzanger	13 - 15 terr.
Kleine Karekiet	ca. 30 terr.
Fitis	3 terr.
Rietgors	20 - 25 terr.
Kneu	3 - 5 terr.
Ekster	1 paar

J. Walters
Vespuccistraat 83 III
1056 SK Amsterdam
tel. 020 - 169463
Augustus 1980

*De "natuurlijke" dood van stootvogels
en de Vogelwet 1936*

Recentelijk heeft het Centraal Diergeneeskundig Instituut een groot aantal roofvogels en uilen onderzocht op hun doodsoorzaak. Uit dit onderzoek bleek dat veel aangeboden stootvogels vergiftigd of geschoten waren.

Veel van deze vogels waren op een ogenschijnlijk legale wijze aangeboden aan preparateurs. Om te begrijpen hoe deze illegaal gedode vogels toch legaal geprepareerd konden worden is het nodig om de procedure, voorgeschreven door de Vogelwet 1936, nader uit te leggen.

De Vogelwet 1936 schrijft voor dat iedere vogel die in het veld dood wordt aangetroffen en de vinder wil laten prepareren, van een vervoersvergunning voorzien moet worden. Deze vergunning heet Vogelvergunning C-2 en kan worden afgegeven door opsporingsambtenaren van de rijkspolitie c.q. gemeentepolitie en controleurs Vogelwet 1936. Alvorens deze C-2 vergunning wordt afgegeven dient de betreffende opsporingsambtenaar zich ervan te overtuigen dat de vogel een natuurlijke dood is gestorven. Als dit laatste het geval is, kan de C-2 vergunning uitgeschreven worden en deze dient dan om de vinder te vrijwaren van strafvervolgning wegens het vervoeren van een beschermde vogelsoort. De vervoersvergunning is echter alleen geldig voor het direkt vervoer van een dode beschermde vogel naar een wettelijk erkende preparateur (houder van een B-1 vogelvergunning). De preparateur heeft deze C-2 vergunning nodig om bij controles de herkomst van de opgezette vogels te verklaren. Bij het prepareren bevestigt hij een B-1 preparateursteken aan de vogel. De preparateur kan nu deze vogel legaal verkopen aan particulieren.

Verzamelaars van opgezette roofvogels en uilen bleken een uitstekende methode gevonden te hebben om illegaal verkregen vogels via een C-2 vergunning legaal te maken. Veel opsporingsambtenaren bleken vaak weinig of geen moeite te doen om de doodsoorzaak van de vogel vast te stellen. Vrijwel automatisch werd de C-2 vergunning uitgeschreven en de verzamelaar was een soort rijker. Vaak gingen deze verzamelaars niet naar de politie in hun woonplaats, maar naar een politiebureau in een heel andere gemeente om zodoende geen argwaan te wekken. Opvallend was ook het aantreffen bij preparateurs van zeldzame tot zeer zeldzame vogelsoorten. Deze soorten komen bijna nooit in Nederland voor en zijn vrijwel zeker illegaal ingevoerd. Toch waren deze zeldzame vogels voorzien van een kennelijk in onwetendheid afgegeven C-2 vergunning. Aangetroffen werden ook C-2 vervoersvergunningen uitgeschreven door personen die daartoe niet de wettelijke bevoegdheid hadden. Tot slot bleken ook legale C-2 vergunningen te bestaan waarop een aantal soorten door de vinder zelf bijgeschreven was.

Het geknoei met C-2 vergunningen resulteerde uiteindelijk in vragen door de Tweede Kamer aan de Minister van C.R.M. Dit had tot gevolg dat staatssecretaris Wallis de Vries op 10 juli 1980 een schrijven richtte aan de korpsen Rijkspolitie / gemeentepolitie en de controleurs Vogelwet 1936 in Nederland. In deze brief geeft hij hernieuwde aanwijzingen en richtlijnen volgens welke verlening van de C-2 vergunning mag geschieden. Ofschoon de richtlijnen in eerste instantie bedoeld zijn om illegaal gedode roofvogels en uilen te herkennen, zijn zij in principe op alle beschermde soorten van toepassing. Als het vermoeden bestaat dat een vogel vergiftigd is kan deze voor onderzoek naar het Centraal Diergeneeskundig Instituut gestuurd worden.

Voor wat betreft zeldzame soorten zullen geen C-2 vergunningen meer worden afgegeven, tenzij onomstotelijk is komen vast te staan dat de vogel in Nederland is gevonden of van bijv. een dierentuin afkomstig is.

In het zuiden van Nederland bleken zich bij verzamelaars vogels te bevinden die voorzien waren van een vervalst preparateursmerkteken, dat echter nog wel van de originele te onderscheiden was. In verband hiermee zullen met name de serie nummers van merktekens, bevestigd aan roofvogels, uilen en zeldzame soorten nauwkeuriger gecontroleerd worden op authenticiteit.

Met behulp van deze maatregelen wil het Ministerie van C.R.M. pogen het illegaal verzamelen van roofvogels etc. tegen te gaan. Op zich een noodzakelijk

streven, waarvan de vraag omtrent effectiviteit echter nog open blijft. De huidige Vogelwet 1936 is immers een bolwerk van ingewikkelde vergunningenstelsels en misbruik kon bijna niet uitblijven. Het is te hopen dat de nieuwe Vogelwet nu eindelijk eens gepresenteerd en zo snel mogelijk effectief wordt. Een nieuwe Vogelwet met hopelijk weinig vergunningen, maar met veel vogelbeschermende beperkingen.

Martin v.d. Berg

Onderstaande lijst vermeldt een aantal Controleurs Vogelwet 1936, die lid zijn van onze vereniging. Behalve dat zij bereid zijn om een C-2 vergunning uit te schrijven, kunnen zij eveneens optreden tegen overtredingen van de Vogelwet 1936.

M. van den Berg, Uiterwaardestraat 261'', 1079 CR, Amsterdam, tel. 424390.
R. Schoevaart, Jekerstraat 77'', 1078 MB Amsterdam, tel. 790120
F. Vogelzang, Beukenhorst 407, 1112 BN Diemen, tel. 997937
N.C. Wijker, Derde Schinkelstraat 41'', 1075 TK Amsterdam, tel. 768721.